

A woman with long, wavy blonde hair and bangs is smiling and looking towards the camera. She is holding a large bouquet of white daisies and purple flowers. She is wearing a white jacket over a light blue top. The background is a bright, out-of-focus green field.

Mag.
Milena Matko
o zlorabah
v otroštvu

Nočem linčati bližnjih, ampak

**ozdraviti
svojo dušo**

Ranjeno dušo! Včasih me kdo vpraša, ali me ni sram govoriti in pisati o tem, kaj se je dogajalo z mano, o nasilju, posilstvih, alkoholu, splavih, takšnih in drugačnih ponižanjih ... Da so namreč dogodki, ki bi morali ostati skriti, za vedno zakopani za štirimi stenami oziroma obzidjem okolja, v katerem so nastali. Sram me je bilo, pa še kako, dokler nisem končno odprla ust in prvič spregovorila. Si dovolila začutiti vso bedo svojega otroštva, izjokati potoke solza, vpiti in kričati v jezi, besu in nemoči, da se me je slišalo vse gor do neba, se tresti v smrtnem strahu in paniki. Sram me je bilo, dokler nisem zbrala toliko poguma in notranje moči, da sem začela odstirati tančico za tančico, en zapečaten spomin za drugim, snemati rožnata očala, dokler ni z mojega obraza izginil naučen smehljaj in sem prenehala izgovarjati oguljeno frazo: »Dobro sem.«

Tekst: **ALENKA CEVC**, foto: **MATEJA J. POTOČNIK**

Besede v uvodu je na svojem Facebookovem profilu zapisala 45-letna Milena Matko, magistrica ekonomije, ki dela kot samostojna podjetnica. Je intuitivna svetovalka, pisateljica, prireja delavnice za duhovno rast, svetuje tudi podjetjem. Pri tem ji nesebično pomaga njen partner Jernej Zorec. Hotela sem izvedeti, kdo je ta pogumna ženska, ki je ni več sram spregovoriti o grdih stvareh, ki so poškodovale njeno nežno otroško dušo, zato sem se odpravila k njej, v središče Novega mesta. Tam ima Milena skupaj z Jernejem v lepi stari meščanski hiši prostor, v katerem prirejata delavnice in izvajata svetovanja. Prostor je okrašen z duhovnimi slikami, vsepovsod po stenah so srca, indijske dišave nevsiljivo ovijajo prostor, soba je polna rož. Spoznam Mileno, lepo gospo, ki deluje zelo mirno, iz nje pa veje nežna ženstvenost. Že takoj na začetku kljub njeni milini začutim neko neizmerno moč v njej. Ne tiste vrste moči, ki bi rušila vse pred seboj, kadar se bojuje za svojo pravico. Ne, pri Mileni, kot se izkaže med iskrenim pogovorom, ne gre nič na silo. Vse se zgodi, ko je pravi čas za to. Z nami je delila svojo življenjsko zgodbo iz globokega prepričanja, da je o teh stvareh treba glasno govoriti. Ker to zdravi!

Alkohol, trdo delo in ignoriranje. Milena Matko je nežna Dolenjka, v njej lahko začutiš vso mehko-bodolenjskih gričev. Pravi, da rada poudari svoj izvor, da smo Slovenci narod z veliko zgodovino. Priporoča nam, naj spoštujemo raj pod Alpami, v katerem živimo. Obožuje slovenski jezik in, zanimivo, na spletu sem prebrala, da organizira tudi brezplačne meditacije za zavedanje moči slovenskega jezika in naroda.

Rodila se je v delavsko-kmečki družini, ki je živila precej izolirano. »Na oddaljeni sosednji kmetiji so imeli deklice mojih let, vendar me starši tja niso pustili, da bi se igrala z njimi. Brat je bil osem let starejši

od mene in se z menoj ni ukvarjal. Name je pazila stara mama in do odhoda v prvi razred tako rekoč nisem imela stikov z vrstniki; enkrat na teden sem šla v cerkev k maši in včasih so me vzeli s seboj v trgovino.« mirno pripoveduje Milena. V družini je bilo precej alkohola, deklica je odrasčala brez igrac, nihče ji nikoli ni prebral pravljice za lahko noč. »Starši v moji družini se z otroki preprosto niso ukvarjali. V okolju, kjer sem odrasčala, si lahko že v zraku zavohal alkohol, ki je bil reden spremljevalec vseh dogodkov, tako žalostnih kot veselih. Če so, na primer, domači zvečer prišli z dela v vinogradu trezni, se mi je zdelo zelo čudno. Pa žal

Tisto, kar sem izkusila, želim deliti z ljudmi. To je pot ozdravitve duše.

ni bilo tako samo pri nas, alkohol je vladal tako rekoč po vseh hišah.« Z Mileno sva družno ugotovili, da je še danes tako, da se stvari niso zelo spremenile. »Ko sem bila otrok, nisem poznala nežnosti, nisem poznala igranja, nihče mi ni izkazoval ljubezni.« blago in brez očitanja pripoveduje Milena. Na tisti odročni kmetiji je rasla kot samorastnica. In mislila, da je tako prav, da tako mora biti. Dogajale so se ji tudi zelo grozne stvari, ki jih je nežna in nemočna deklica potisnil globoko vase vse do svoje odraslosti. Le tako je nežna duša sploh lahko preživela.

Šola, popolnoma nov svet in njen prvi upor. Z odhodom v šolo se je deklici odprl popolnoma nov svet. Odkrila je knjige in nihče ji ni mogel preprečiti njenih pobegov v pravljični svet. V šoli je bila odličnjakinja, tudi v srednji ekonomski šoli, kamor se je vpisala verjetno zaradi maminih neizpoljenih želja, da bi bila tajnica ali računovodkinja, izbor po njeni duši bi bila gimnazija. Milena je namreč naredila vse, da bi ugajala staršem, misleč, da ji bodo morda nekoč le izkazali svojo ljubezen. Pa tega ni dočakala. Nikoli.

Milenin prvi upor se je zgodil, ko je odšla študirat ekonomijo v Ljubljano. »Globoko v sebi sem vedela, da moram oditi iz tega okolja. Starši so bili proti temu, da grem študirat v Ljubljano, kot bi slutili, da bodo to zame vrata v svet, govoreč, da ni denarja za moj študij. Vsa ta leta sem bila »pridna«, nisem se upirala, najstniška leta so šla mimo mene popolnoma nezavedno, saj me starši niso pustili nikamor. Brat je lahko odšel na študij brez težav, s pomočjo od doma, pa nikoli ni doštudiral,« pripoveduje brez očitkov. Milena je bila trdno odločena, da odide iz tega strupenega okolja, pridobila si je kadrovske štipendije in odšla v Ljubljano. Oče jo je na pot pospremil z besedami »kurbanja, nikoli ne boš doštudirala, samo gonila se boš! To je bila popotnica hčerki, ki je odhajala na študij ...

Med šolanjem je Milena občasno delala, živela je izjemno skromno, od doma ni dobila nobene pomoči, tudi pričakovala je ni. Ob pripovedovanju se spomni svojih skromnih želja, ki jih je imela kot majhna deklica. »Kako sem si včasih zaželela liziko ali čokoladni sladoled, ki ga imam tako rada! Pa za to nikoli ni bilo denarja, za zaboj piva pa se je denar vedno našel.« Milena je v otroštvu preprosto ponotranjila dejstvo, da zanjo nikoli ničesar ni.

Jernej in Milena se podpirata. V življenju in na fotografiji.

Vulkan, ki je izbruhnil. Takoj po diplomi se je Milena zaposlila, vmes je še študirala in uspešno magistrirala. Na prvi pogled je bila uspešna – lepa in pametna ženska z dobro plačano službo, v kateri bi lahko bila do konca življenja, potovala je po svetu. Kljub vsemu pa ni bila srečna, v sebi je čutila ogromno praznino, nekaj ni bilo v redu, pa ni vedela, kaj. Navzven se je njena stiska kazala z neuspešnimi partnerskimi odnosi. Bila je v Kristusovih letih, notranja stiska pa je bila vsak dan večja. »Prvi preboj sem naredila, ko sem se začela vsak dan sprehati s psom. Hodila sem na dolge sprehode. Ti sprehodi so zame postali nekakšen obred.

Med hojo sem se kar naenkrat začela pogovarjati sama s seboj, pa s kužkom in drevesi. Ogovorila sem tudi vsako rožico ob poti, saj jih obožujem. Zdelo se mi je, kot da mi narava pomaga in me na neki način ohranja.« Po štirih mesecih sprehodov je na prijateljičino povabilo obiskala delavnico za duhovno rast. »To je bilo zame nekaj popolnoma novega. Duša, karma, hologrami, prejšnja življenja, od kod prihajam, kdo sem. O moj bog, o čem tu sploh govorijo?! Zame je bilo to področje nekaj popolnoma novega, mojemu umu se je

zdelo vse zelo čudno. A sem vztrajala in se na glavo vrgla v to izkušnjo. Voditelj na tisti delavnici nas je spravel tudi o našem otroštvu, o odnosih s starši. Meni se je takrat zdelo vse krasno, nič posebnega. Ampak samo takrat!«

Po delavnici je Milena začela prebirati duhovne knjige in kot pri vsem je bila tudi tu temeljita. Še naprej je obiskovala delavnice in seminarje. Po kakšnem letu spoznavanja duhovnosti in svoje notranjosti pa se je zgodilo. Prijatelj jo je v nekem telefonskem pogovoru vprašal, kakšen odnos ima z očetom. »Takrat se mi je prvič prikazal prizor iz otroštva. S tem se je odprla Pandorina skrinjica. Kot vulkan! Ozavečila sem, da sem v družini doživljala spolne zlorabe. Oče, mama, brat, vsi so sodelovali.« Milena o tem pripoveduje mirno in zbrano. Z gesto roke sem jo prosila, naj malce prekineva pogovor, saj takšnega »razkritja« nisem pričakovala, meni se je že tisto nezanimanje za deklico v otroštvu zdelo grozno!

Duša ve. Ko sva pogovor nadaljevali, je bil Milenin glas še naprej nežen in tih, glasu ni povzdignila niti za pol tona. Mirno je naprej pripovedovala svojo grozno zgodbo, ki je imela začetek v njenem najnežnejšem otroštvu, končala pa se je, ko je hodila v srednjo šolo. Opisuje, da je potlačena dogajanja iz otroštva oza-

veščala po koščkih. »Takrat sem tudi spoznala, da ima vsaka duša svoje varovalo, da nas ščiti. Duša nas vodi skozi travmatične dogodke šele takrat, ko smo za to zreli, da se ne poškodujemo znova.« Milena zelo jasno pove, da s tem ne želi linčati svojih domačih, ki so še vsi živi. »Moj namen ni linčanje, tega ne pripovedujem zato, da bi ljudje opravljali in obsojali! O teh dogodkih glasno govorim zato, da bi pozdravila sebe.« Milena sem ter tja pogleda svojega Jerneja, ta pa ji odgovarja s pogledom, polnim razumevanja. Zdaj je vsem v redu ...

Po prvih razkritjih svoje duše je Milena začela s seboj vsepovsod nositi beležnico in svinčnik. »Zapisovala sem vse, kar se je porodilo v moji glavi. Čisto vse, tudi težke in grde besede. Tako me je duša začela učiti, začela sem dobivati vizije Resnice.« Še vedno je hodila v službo, zraven pa temeljito in globoko raziskovala duhovnost, brala in se izobraževala.

Podprlo jo je celo Stvarstvo.

V času najtežjih in najglobljih raziskovanj sebe je imela Milena v službi ogromno dela. »Iz moje duše je v tistih časih kar vrelo, vsi grozljivi spomini so hoteli na plano. Preprosto nisem zmogla obojega. Odločila sem se, da pustim službo, čeprav sem v sebi bila hudo bitko. Kako bom zaslužila za kruh, kako bom plačevala položnice? A ko sprej-

» Iz moje duše je v tistih časih kar vrelo, vsi grozljivi spomini so hoteli na plano. «

meš tako odločitev iz srca, ne iz glave, te podpre celotno stvarstvo. Tudi mene je,« se bliža koncu svoje pripovedi Milena. To je bil zelo težak čas za Mileno, vemo pa, intuitivni in sočutni ljudje se rodijo le iz prave bolečine. Milena je danes samostojna podjetnica, skupaj z Jernejem organizirata delavnice, svetujeta tako posameznikom kot podjetjem. Na delavnicah učita, kako se prisluhne svoji duši, pomagata, da jo človek sploh lahko sliši. Vesta tudi, kako se sprosti energija, ujeta v vedenjskih vzorcih, ki se kažejo kot fizična bolezen, pomagata pri težavah s partnerskimi odnosi. Z njuno pomočjo lahko poiščete najgloblji vzrok svojih težav.

Milena je tudi avtorica knjige Po poti mojega Srca. Lepa in iskrena knjiga, kot ženska, ki jo je napisala. Po poti domov sva v avtu s fotografom Šimnom nekaj časa molčala. Potem pa sva se začela pogovarjati o stvareh, o katerih se do zdaj nikoli nisva. Milenin vpliv? Zagotovo. Hvaležna sem, da je spregovorila. Ne samo meni, nam vsem! ■